

Bemærkninger fra fagnetværket Barnets Tarv Nu til statistikmateriale fra Familiestyrelsen – notat af 23. juni 2011:

Et af enighedspunkterne mellem samtlige partier, da forældreansvarsloven blev vedtaget var, at eksisterende statistikker skulle udbygges, så der blev tilvejebragt løbende oplysninger om børns familieforhold.

Vi er ikke bekendt med, at en sådan udbygning har fundet sted. Vi kan heller ikke se statistik fra perioden 1.10.2007, hvor loven blev vedtaget, og frem til 1.2.2010. Begrundelserne herfor mangler og gør det vanskeligt at sammenligne før og nu-tal.

Hertil kommer, at statistikken på området for os at se er omlagt, og er blevet meget sværere tilgængelig. Mange kategorier er sammenblandet. Der tales f.x. om "påstand om vold" også i de sager, hvor volden i familiesagen er stadfæstet ved en dom. Det forekommer yderst uhensigtsmæssigt og giver sløret information om effekterne af loven.

Hertil kommer, at statistik-dokumenterne sætter fokus på forligsbestræbelserne. Det er også problematisk. Det er vores erfaring, at lovens bestemmelser får mange til at indgå en aftale, selv om den underliggende konflikt ikke er løst. Dermed kommer børnene til at leve i en slags krigszone. Barnet efterlades i et vedvarende spændingsfelt og får ikke den ro i barndommen, som er nødvendig for et godt voksenliv. Statistikkerne viser intet om dette forhold.

Loven har hele tiden været en ligestillingslov under dække af at ville gavne børnene. Det kommer desværre ikke frem i statistikkerne som er fremlagt. Fx. kunne det være angivet, hvor mange mænd der søger samvær og hvor meget. Samt hvor mange som får tildelt det ønskede samvær ved en afgørelse. Der er fastsat mål i direktørernes resultatkontrakter, og disse mål synes at være naturlige at kunne genfinde i statistikkerne.

De mange børnesagkyndige undersøgelser, der nu foretages i forældremyndigheds- bopæls og samværssagerne, betyder, at børn og voksne mangler en afgørelse af konflikterne i lang tid, og vi mangler statistik, der belyser, om dette giver glattere børn. Det vides ikke p.t., hvor meget de børnesagkyndige undersøgelser koster i forhold til tidligere. Da der må have været en markant stigning, skønnes det at være en mindre formue, og hvis det ikke medfører mere velfungerende børn, er effekten udeblevet. Umiddelbart er der ikke tilgængelig statistisk om dette. Fagnetværket har tilskrevet samtlige retter og statsforvaltninger om blandt andet økonomien i de børnesagkyndige undersøgelser og venter nu på svar. Oplysningerne skal bruges i et temahæfte, der udkommer til efteråret.

Erfaringerne fra fagnetværket er, at konflikterne i familiesager ofte fortsætter, og at sagerne indbringes igen og igen for statsforvaltningen og fogedretten, og at børnene belastes af uroen. Oplysninger om de tidsmæssige forløb og om gentagne indbringelser af konflikterne, nævnes ikke tydeligt i statistikkerne i de dokumenter, der er forelagt.

Ang. vold og fogedsager.

Der screenes ikke for vold under sagernes start, som det sker i andre lande fx. England. Mange forældre, der har været udsat for vold eller ved, at der har været vold mod barnet, oplyser ikke om volden uden meget konkret forespørgsel fra myndighedernes side - og selv ved forespørgsel kan det være vanskeligt at få oplysninger om volden frem. Som følge af den måde, møderne i statsforvaltningerne gennemføres på nu, (hvor forligsbestræbelserne har høj prioritet, da målet for politikerne har været at hvert barn skal have kontakt til begge forældre) kommer voldsoplysningerne ikke altid frem i lyset. Møderne tilrettelægges, så begge forældre skal være til stede, og forældrene opfordres i høj grad til at samarbejde med hinanden under mødet og i fremtiden. Ofte er der to myndighedspersoner til at overbevise forældrene om hensigtsmæssigheden af dette samarbejde. Der er åbnet mulighed for, at statsforvaltningen gennemfører separate møder med hver af forældrene, men dette sker ikke rutinemæssigt og ej heller let. Det kunne være interessant at se en statistik om, hvor ofte der holdes separatmøde, når der i sagerne ligger fx. en krisecentererklæring eller en skadestuerapport. Sådanne dokumenter peger jo på et skævt magtforhold og vil ofte betyde, at barnet er i klemme. Myndighederne burde være meget optaget af sådanne indikationer, og sagsbehandlingen burde tage højde for informationerne. Det burde kunne genfindes i statistikken, i hvor

mange sager der findes krisecentererklæringer, og hvad det betyder. Det ville være relevant at få oplyst, i hvor mange sager statsforvaltningen selv foreslår separatmøde afholdt.

En anden ting, der kunne være interessant og relevant at få belyst, er, hvor mange af statsforvaltningernes afgørelser, der går videre til fogedretterne for gennemtvungelse, fordi samværsaftagelserne ikke efterleves. Disse sager er yderst belastende for de involverede, og kræver mange ressourcer i retsvæsenet. Da fogedområdet er ændret i praksis, så fogeden nu også behandler sager om helt små børn - det er en følge af ændringen af forældreansvarsloven - burde dette være et evalueringspunkt i forhold til lovens effekt. Det ses ikke på Familiestyrelsens hjemmeside, når effekterne bedømmes. For nogle børn vil fogedsager, hvor de tvangsudleveres via fremmede myndighedspersoner, være traumatiserende. Det er centralt at få belyst antallet.

Statistikkerne og notaterne på Familiestyrelsens hjemmeside er udfærdiget af dem selv og kan ses som en blåstempling af deres eget arbejde. De områder, hvor børn og voksne kommer i klemme pga. forældreansvarsloven og administrationen og de afledte følger i form af fogedrettens oftere involvering, genfindes ikke i evalueringssstatistikken p.t. Med andre ord er det ikke et dækkende billede, der her præsenteres, når effekterne af loven skal bedømmes.